

STRAÅ IDELNÅ• PANNA STÅ~EKOVSKÅ•

NedÅ›le, 14 Å•erven 2015

KoukÅm z okna. Obloha bez mrÅ•ku, jasno, sluneÅno. Vidím hrad StÅ™ekov. Dominanta Ånící na skÅle nad Å™ekou Labem. Hrad StÅ™ekov je ÚsteÅanÅ› srdeÅní zÅ•itost. Pyšný se tím, Åže je nejlépe dochovanou zÅ™íčeninou v ÅƒechÁ historii, tak i povÅ›tmi. V dobÅ› mého pÅ›obení v novinÅch, pÅ™i studovÅní regionÅlní Åžurnalistiky 19. a 20.století, mi do oka padl ÅlÅnek o legendÅch a povÅ›stech hradu StÅ™ekova.

ÅelÅnek mÅ›l ÅtenÅ™e upoutat nÅzvem “PokloÅ› se, uzÅ™íš-li…” Ústecké noviny z roku 1896 mÅ›ly daly inspiraci k nÅsledujícimu pÅ›bÅ›hu. Nevím, jaké povÅ›domí máte o Ústecku, ale o hradu StÅ™ekov jistě povÅ›domí má. Hrad StÅ™ekov Ånící na Åerném skalisku vysoko nad Å™ekou Labem. ZÅ™íčenina hradu stále lÅkÅ poutníky pro svou jedineÅnost. Tajuplnost se snoubí s romantikou a nezapomenutelným vÅhledem na „BrÅnu Åƒech”. Svěho Åasu uchvÅtila zÅ™íčenina i velkého romantika a hudebního skladatele Richarda Wagnera. Mne uchvÅtila povÅ›st o sliÅné pannÅ›...

Za ÅasÅ› na které není pamÅ›tník, hradní pÅn stÅ™ekovÅ›il na svém hradÅ› pannu sliÅnou, dceru milovanou. Panna sliÅnÅ milÅ, plavovlasÅ, Åsku svou, srdíÅko své, potají, aby otec nevÅ›dÅ›l, darovala prostěmu šlechetnému podkonímu. Hradní pÅn byl pÅn hrdý, prý i neurvalý. PÅ™i pitce jedné svou sliÅnou dceru pÅ™islíbil rytířÅ™i loupeÅřivému, Kubovi ze StÅ™ekova. Hradní pÅn chystal zÅsnoubení, o tajné lÅsce své dcery k podkonímu potuchy nemaje. Zapíjel trachtaci s Kubou vínem Åerveným. Vyslechla pak panna nebohÅ svÅ›j osud a prosila otce za svého podkoního. Vínem rozjař™ený hradní pÅn, otec panny plavovlasé, rozlítil se velice pÅ™e velice a nebohého mlÅdence za trest, Åže k pannÅ› vzhlédl, uvrhnout v hladomornu nechal. Doslechla se panna osud milce svého a šat na hrudi své roztrhla, v zoufalství srdceryvnÅ› vykÅ™ikla a na hradby vylezla. Pak, nezradíc Åsku svou, z hradeb dolÅ› do hlubiny Åerné se vrhla. Vypráví se dodnes, Åže tÅ›lo dÅ›vy se nikdy nenašlo. SkÅ™itkově tÅ›lo mrtvé dcery pÅna hradního v hlubinÅch skÅly prý ukrývají. Od té doby se skÅla Åžlutými kvítky pokryje, kvítky taÅ™ice skalní, všude tam, kde zachytil se plavý vlas dívk, která skokem Åživot svÅ›j mlÅ ukonÅ›ila. PovÅ›st o sliÅné dÅ›vÅ› nekonÅ›í. Zastihne-li poutníka na hradÅ› poÅ›sí, v mele té zaslechne srdceryvnÅ› nářek a blede útlé dívÅ›í postavy, marnÅ› se snaÅžící zdolat hradní skalisko, aby spoÅ›inouti mohla v náruÅ›í k smrti utýraného milce svého, jenÅž v hladomornÅ› skonala. NÅ™ek sliÅné mrtvé dÅ›vy nepÅ™ehluší ani hromy zuř™ící bouř™e. Tak silnÅ bolest! Od té doby je hrad zván strašidelným. Jinak - jediným, historicky podloř™eným strašidem, bloudícím po tamÅ›jších hradbÅch, byla postava hudebního skladatele Richarda Wagnera, odÅ›na do bílého prostÅ›radla :-)).

PÅ™icházím k hradu, vzhlédnu a vidím - kvete taÅ™ice. NevÅhÅm, skloním šiji a klaním se té velké lÅsce, která na hradÅ› StÅ™ekovu vykvetla jak ÅžlutÅ kvítka - kvítka taÅ™ice skalní.

-doktor-